

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

30. oktober 2025

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-19/23	Danmark mod Parlamentet og Rådet <u>Emne:</u> <u>Påstande:</u> 1. Den danske nedlægger principalt følgende påstand: a) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2041 af 19. oktober 2022 om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union annulleres. b) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger. 2. Regeringen nedlægger subsidiært følgende påstande: a) Artikel 4, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2041 af 19. oktober 2022 om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union annulleres. b) Artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2041 af 19. oktober 2022 om passende mindstelønninger i Den Europæiske Union annulleres. c) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	11.11.25
C-354/24	Elisa Eesti <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er et kompleks af nationale bestemmelser (§ 873, stk. 2, 3, 6, 7 og 8, § 874, stk. 1-4, og § 1965, stk. 1-4, i Elektroonilise side seadus (lov om elektronisk kommunikation)), som med henblik på beskyttelsen af den nationale sikkerhed forpligter en kommunikationsvirksomhed til at indhente en tilladelse til anvendelse af hardware og software i sit kommunikationsnet, omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets 2018/1972 af 20. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation? 2) Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 1, stk. 3, litra c), [i direktiv 2018/1972], sammenholdt	Udenrigsministeriet Forsvarsministeriet Ministeriet for Samfundssikkerhed og Beredskab Justitsministeriet	MF	11.11.25

	med artikel 4, stk. 2, [TEU], da fortolkes således, at indførelsen af sådanne begrænsninger henhører under medlemsstatens enekompetence og udgør en rent national foranstaltning, hvorpå bestemmelserne i direktiv 2018/1972 ikke finder anvendelse? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, udgør et kompleks af nationale forskrifter (§ 873, stk. 2, 3, 6, 7 og 8, § 874, stk. 1-4, og § 1965, stk. 1-4, i lov om elektronisk kommunikation), som ikke tillader en kommunikationsvirksomhed at anvende hardware og software i sit kommunikationsnet uden at indhente en forvaltningsmyndigheds tilladelse til brugen af denne hardware og software, da en begrænsning af friheden til at udbyde elektroniske kommunikationsnet og -tjenester som omhandlet i artikel 12, stk. 1, [i direktiv 2018/1972]? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal det da undlades at anvende sådanne nationale bestemmelser, hvis de ikke på forhånd er blevet meddelt Europa-Kommissionen som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i [direktiv 2018/1972]? 5) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er det da foreneligt med artikel 36 TEUF og proportionalitetsprincippet, hvis nationale bestemmelser om beskyttelsen af den nationale sikkerhed kræver af en kommunikationsvirksomhed, at den indhenter en tilladelse til anvendelse af hardware og software i sit kommunikationsnet, og ikke forpligter forvaltningsmyndigheden til i forbindelse med risikovurderingen a) at vurdere, om de risici, der er knyttet til producenten, kan overføres på den konkrete hardware og software, b) at vurdere den konkrete hardware og softwares funktionalitet, placering og betydning i forbindelse med udbydelsen af en kommunikationstjeneste, og c) at efterprøve, om de problemer, der er forbundet med producentens etableringsstat, kan overføres på producenten? 6) Såfremt brugen af hardware eller software, som allerede fandtes i kommunikationsnettet og blev aktivt anvendt før indførelsen af tilladelsespligten, tillades for en kortere periode end brugsperioden for denne hardware eller software, og den pågældende hardware eller software er blevet erhvervet lovligt, er der da tale om en ekspropriation som omhandlet i artikel 17, stk. 1, andet punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Pro-ces-skridt	Dato
T-534/23	Föreningen Svenskt Landskapsskydd m.fl. mod Rådet Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling. — Der gives sagsøgerne medhold, og følgelig — annulleres Rådets afgørelse (SGS 23/00028) af 13. juni 2023 om afvisning af sagsøgernes anmodning om intern prøvelse (»den anfægtede afgørelse«), og — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne..	Miljø- og Ligestillingsministeriet	O-sag	Dom	12.11.25
T-535/23	CEE Bankwatch Network og Ökobüro mod Rådet Påstande: — Annulation af Rådets afgørelse (SGS 23/00027), der blev meddelt sagsøgerne den 13. juni 2023, hvorved Rådet fastslog, at sagsøgernes anmodning om intern prøvelse af 20. februar 2023, der blev indgivet i henhold til artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 (1) i forhold til Rådets forordning (EU) 2022/2577 (2), skulle afvises fra realitetsbehandling, og at det subsidiært ikke var nødvendigt at prøve forordning 2022/2577 under hensyn til den gældende miljølovgivning (»den anfægtede afgørelse«). — Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgernes sagsomkostninger.	Miljø- og Ligestillingsministeriet	O-sag	Dom	12.11.25
C-525/23	Accra (Oti) <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er en medlemsstats praksis, der med henblik på at godtage, at en ansøger, der er tredjelandsstatsborger, som ønsker at udføre volontørarbejde, har midler til sit underhold – efter den pågældende har fremlagt bevis for, at vedkommendes slægtning, som ikke anses for et familiemedlem, på grundlag af sin lovligt erhvervede indkomst og gennem regelmæssige overførsler af det beløb, der kræves med henblik på ansøgerens underhold, kan stille og stiller tilstrækkelige midler til rådighed for ansøgerens underhold og til sidstnævntes hjemrejse – som en yderligere betingelse kræver, at den pågældende ansøger præcist angiver, om det modtagne beløb er indkomst eller formue, og endvidere fremlægger dokumentation for det retlige grundlag for denne indkomst eller formue, samt om den pågældende selv definitivt råder over denne indtægt eller formue uden begrænsninger, i overensstemmelse med den skønsmargen, som medlemsstaterne er tillagt i henhold til artikel 7, stk. 1, litra e), i [direktiv (EU) 2016/801], i betragtning af de formål, der fremgår af 2. og 41. betragtning til og artikel 1, litra a), og artikel 4, stk. 1, i dette direktiv?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	13.11.25

	2) I betragtning af princippet om EU-rettens forrang, princippet om retfærdig behandling i henhold til artikel 79 TEUF, princippet om fri opholdsret, der er fastsat i artikel 45 i chartret [om grundlæggende rettigheder] og retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, der er fastsat i chartrets artikel 47, samt 54. og 61. betragtning til [direktiv 2016/801], navnlig retssikkerhedsprincippet, har den omstændighed, at den anførte nationale lovgivning om opholdstilladelser samlet set ikke indeholder de betingelser, der er nævnt i det første præjudicielle spørgsmål, således at disse betingelser ikke er blevet indført af lovgiver, men derimod af medlemsstatens øverste retsinstans i forbindelse med anvendelsen af lovgivningen, som skal anvendes som præcedens, da betydning for svaret på det første præjudicielle spørgsmål? 3) For så vidt som det i forbindelse med anvendelsen af den nationale lovgivning med henblik på at godtage, at ansøgeren råder over midler til sit underhold også er nødvendigt at forelægge en erklæring og dokumentation med hensyn til fornævnte betingelser, skal artikel 7, stk. 1, litra e), [i direktiv 2016/801], i betragtning af kravet om retfærdig behandling, der følger af artikel 79 TEUF, retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, der er fastsat i chartrets artikel 47, kravet om retssikkerhedsprincippet, der er nævnt i anden betragtning [til direktiv 2016/801], og det, der fremgår af 41. og 42. betragtning til dette direktiv som proceduremæssige garantier, i den foreliggende sag da fortolkes således, at en medlemsstats praksis kun er i overensstemmelse med bestemmelserne i lovgivningen, hvis ansøgeren i henhold til denne praksis pålægges, idet denne oplyses om retsvirkningerne, at angive og fremlægge dokumentation for overholdelsen af de yderligere betingelser, der anses for nødvendige, på en sammenhængende og konsekvent måde, og hvorefter der alene gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende opfyldelse af de krav, der er fastlagt i retspraksis, hvis den pågældendes rettigheder er blevet respekteret på denne måde, og de proceduremæssige garantier er blevet overholdt?				
C-632/23	Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af artikel 288, stk. 4, TEUF og artikel 4-6 i Kommissionens afgørelse (EU) 2015/456 af 5. september 2014 om støtteordningen SA.26212 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/A/08) og SA.26217 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/B/08) iværksat af Republikken Bulgarien, C(2014) 6207 final, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet alle nødvendige foranstaltninger med henblik på fra modtagerne at tilbagesøge den statsstøtte, som ved den nævnte afgørelse blev erklæret for ulovlig og uforenelig med det indre marked, og ikke har fremsendt alle nødvendige oplysninger. — Republikken Bulgarien tilpligtes at betale	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	13.11.25

	sagsomkostningerne.				
C-654/23	Inteligo Media Påstande: 1) Hvis udgiveren af online-pressepublikationer, der informerer offentligheden, som ikke er specialiseret inden for området, om de dagligt i Rumænien offentliggjorte lovændringer, opnår en brugers e-mail-adresse på det tidspunkt, hvor den sidstnævnte opretter en gratis brugerkonto, som giver brugeren mulighed for (i) gratis at få adgang til flere artikler i den omhandlede publikation end de viste, (ii) at modtage et dagligt nyhedsbrev via e-mail med et resumé af de lovgivningsmæssige nyheder, der er behandlet i den konkrete publikations artikler, og hyperlinks til disse artikler, og (iii) mod betaling at få adgang til flere og/eller mere omfattende artikler og analyser i publikationen end dem, der er i det gratis udsendte daglige nyhedsbrev, a) skal denne e-mailadresse da anses for at være opnået af udgiveren af online-pressepublikationer »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (»direktiv 2002/58/EF«), og b) er udsendelsen fra udgiveren af online-pressepublikationer af et nyhedsbrev af den ovenfor i nr. ii) beskrevne art da omfattet af udgiverens »direkte markedsføring af sine egne tilsvarende produkter eller tjenesteydelser« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58/EF? 2) Hvis det første spørgsmål, litra a) og b), besvares bekræftende, hvilke betingelser blandt de i artikel 6, stk. 1, litra a)-f), i forordning (EU) 2016/679 nævnte skal da fortolkes således, at de finder anvendelse, når udgiveren anvender brugerens e-mailadresse til at udsende et dagligt nyhedsbrev af den i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne art, i overensstemmelse med kravene i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58/EF? 3) Skal artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58/EF fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvor begrebet »kommerciel kommunikation« i artikel 2, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«) (»direktiv 2000/31/EF«) anvendes i stedet for begrebet »direkte markedsføring« i direktiv 2002/58/EF? Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, udgør et nyhedsbrev som det i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne	Energistyrelsen Justitsministeriet	O-sag	Dom	13.11.25

	da »kommerciel kommunikation« som omhandlet i artikel 2, litra f), i direktiv 2000/31/EF? 4) Såfremt det første spørgsmål, litra a) og b), besvares benægtende, a) udgør en daglig udsendelse via e-mail af et nyhedsbrev af den ovenfor i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne art da »anvendelse af [...] elektronisk post med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, og navnlig b) skal artikel 95 i forordning (EU) 2016/679, sammenholdt med artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/58/EF, da fortolkes således, at manglende overholdelse af betingelserne for opnåelse af et gyldigt samtykke fra brugeren i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF sanktioneres i henhold til artikel 83 i forordning (EU) 2016/679 eller i henhold til bestemmelserne i den nationale retsakt, der gennemfører direktiv 2002/58/EF, som i sig selv indeholder specifikke anvendelige sanktioner? 5) Skal artikel 83, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679 fortolkes således, at en tilsynsmyndighed, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal pålægges en administrativ bøde, samt om den administrative bødes størrelse i hver enkelt sag, har pligt til at analysere og i den administrative sanktionsforanstaltning forklare den virkning, som hvert af kriterierne i litra a)-k) har på henholdsvis afgørelsen om at pålægge en administrativ bøde og afgørelsen om den administrative bødes størrelse?				
C-678/23	Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași Sagen vedrører: 1) Er artikel 9 og artikel 11, stk. 6, i Rådets direktiv 89/391 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet til hinder for en bindende national lovgivning og praksis, hvorefter arbejdstagerne ikke har ret til direkte at henvende sig til den kompetente myndighed med hensyn til sikkerhed og sundhed under arbejdet, såfremt de skønner, at de foranstaltninger, der er truffet, og de midler, der er stillet til rådighed af arbejdsgiveren, ikke er tilstrækkelige til at garantere sikkerheden og sundheden under arbejdet, og heller ikke kan anlægge sag ved domstolene, såfremt de skønner, at arbejdsgiveren ikke har opfyldt sine forpligtelser med hensyn til klassificering af arbejdssteder som arbejdssteder, [der udsætter arbejdstagerne for] belastende forhold, hverken for den arbejdsperiode, der allerede er gennemført, eller for den fremtidige periode af ansættelsesforholdet? 2) Har artikel 11, stk. 6, i direktiv 89/391 vertikal direkte virkning, og giver denne artikel, sammenholdt med artikel 31, stk. 1, og med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, arbejdstagerne ret til domstolsbeskyttelse i tilfælde af, at de arbejdsgivere som de	Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	O-sag	Dom	13.11.25

	lovbestemte forpligtelser påhviler, ikke opfylder disse forpligtelser?				
C-4/24 P	BNP Paribas <u>Sagen vedrører:</u> I første række gøres det gældende, at Retten begik flere retlige fejl. For det første begik Retten en retlig fejl, for så vidt som den fortolkede artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 (1) på en måde, som ikke er i overensstemmelse med de EU-retlige fortolkningsprincipper. For det andet tilsidesatte Retten artikel 70, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014, artikel 7, stk. 2 og 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 og ligebehandlingsprincippet. For det tredje er Rettens ræsonnement, for så vidt som det støttes på artikel 69, stk. 1. og artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 (2) uden lovlig hjemmel. For det fjerde gengav Retten artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning nr. 2015/81 urigtigt og fratog bestemmelsen sin effektive virkning og Retten gengav desuden den samme forordnings artikel 7, stk. 2, urigtigt. For det femte gøres det subsidiært gældende, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som den tog mere hensyn til de generelle bestemmelser i artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 7, stk. 1, i gennemførelsesforordning 2015/81 end til de specifikke bestemmelser, der finder anvendelse på uigenkaldelige betalingsforpligtelser, og som er fastsat i artikel 7, stk. 2 og 3, i gennemførelsesforordning 2015/81. I anden række gøres det gældende, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel og en selvmodsigende begrundelse.	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	13.11.25
C-142/24	Familienstiftung <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 40 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) af 2. maj 1992 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats nationale ordning for opkrævning af arveafgifter og gaveafgifter, som for beskatningen af en overførsel af aktiver til en udenlandsk fond på grundlag af en stiftelsesforretning inter vivos også anvender det højeste skattetrin III, hvis fonden i det væsentlige er oprettet i en families eller bestemte familiers interesse (familiefond), mens skattetrinnet i et tilsvarende tilfælde for en indenlandsk familiefond retter sig efter slægtskabsforholdet for den begunstigede, der ifølge stiftelsesdokumentet er fjernest beslægtet med gavegiveren (stifteren), hvilket for en indenlandsk familiefond fører til anvendelse af de gunstigere skattetrin I eller II?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	13.11.25

C-197/24	Šiparský <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 1, stk. 2, sammenholdt med artikel 2, nr. 1) og 3), samt artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinkelser i betalinger i handelstransaktioner i den gældende udgave fortolkes således, at (i) begrebet en »virksomhed« også omfatter en fysisk person, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede, benytter advokattjenester til at oprette et handelsselskab, hvor den pågældende skal være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere, og (ii) begrebet en »handelstransaktion« omfatter en transaktion, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede, fører til, at advokaten yder tjenester til denne person med henblik på stiftelse af et handelsselskab? 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal begrebet »forbruger« i artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler som ændret, sammenholdt med artikel 8 i dette direktiv fortolkes således, at dette begreb, i en situation som den i hovedsagen omhandlede, også omfatter en fysisk person, over for hvem der gøres krav gældende i henhold til en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser, hvis genstanden for denne aftale var tjenesteydelser med henblik på oprettelse af et handelsselskab, og sagsøgte skulle være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere i dette selskab?	Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	13.11.25
C-272/24	Tribunalul Galați <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU, med punkt 5 og 7 i fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsretlige og sociale rettigheder samt med artikel 3 og 5-7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, fortolkes således, at princippet om dommers uafhængighed under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er til hinder for en national ordning, der forbyder betaling af godtgørelse for en dommers overarbejde som følge af personalemangel ved den retsinstans, hvor denne udøver sit embede, i en situation hvor godtgørelsen kun sker i form af afspadsering i et tilsvarende antal timer som overarbejdet præsteret ud over den normale arbejdstid samt på ugentlige hviledage og helligdage, og som, hvis den blev anvendt, ville have negativ indflydelse på den lovbestemte årlige ferie?	Beskæftigelsesministeriets	O-sag	Dom	13.11.25
C-445/24	(W)onderweg <u>Sagen vedrører:</u> Skal begrebet rejsende, som anvendes i pakkerejsedirektivets artikel 3, nr. 6), fortolkes således, at det også omfatter en juridisk person, såsom en nonprofitorganisation, der lejlighedsvis køber en pakkerejse af en erhvervsdrivende for sine medlemmer?	Formuerets-kon-toret	O-sag	Dom	13.11.25

C-523/24	Sociedad Civil Catalana <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal forordning nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og artikel 325 TEUF (»princippet om effektiv og afskrækkende bekæmpelse af svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser«) samt artikel 4, stk. 3, TEU (princippet om loyalt samarbejde) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for det bortfald af økonomisk ansvar, der er fastsat i følgende bestemmelser i amnestiloven: artikel 1, stk. 1, litra a)-c), og stk. 2, 3 og 4, samt artikel 2, litra e), henset til at det hævdede økonomiske ansvar, som er gjort gældende i den foreliggende procedure om tilbagebetaling af betroede offentlige midler nr. B-180/21, indebærer en »skade på Unionens finansielle interesser«, både i) såfremt Domstolen anlægger en »indskrænkende fortolkning« af begrebet »beskyttelse af Unionens finansielle interesser« (hvorefter det kun omfatter ulovlige administrative aktiviteter, der gennemføres med Unionens offentlige midler), og ii) såfremt der anlægges en »udvidende fortolkning« af dette begreb (hvorefter det også omfatter ulovlige administrative aktiviteter, der gennemføres med en medlemsstats offentlige midler, men forvolder en faktisk eller potentiel skade på Unionens budget)? 2) Såfremt Domstolen anlægger en »indskrænkende fortolkning« af begrebet »beskyttelse af Unionens finansielle interesser«, skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og chartrets artikel 47 da fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for amnestilovens artikel 10, eftersom den frist på to måneder til at træffe afgørelse, som er fastsat i denne bestemmelse, er i strid med enhver ret til rettergang med de fornødne garantier inden for »en rimelig frist« og medfører, at den påkendende ret underlægges »pres udefra«, såfremt der, før der blev truffet afgørelse om anvendelsen af amnestiloven i den foreliggende procedure om tilbagebetaling af betroede offentlige midler nr. B-180/21, skulle have været gennemført en form for afsluttende bevisoptagelse vedrørende oprindelsen af de offentlige midler, der er anvendt til at afholde de i sagsøgernes stævninger omhandlede udgifter (det nationale budget eller Unionens budget), eller det formål, de var tiltænkt (promovering af Cataloniens uafhængighed uden for Spanien i regnskabsårene 2011-2017)? 3) Skal artikel 325 TEUF og forordning nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for amnestilovens artikel 13, stk. 3, in fine, henset til at denne bestemmelse ikke fastsætter nogen form for regel (procedure, accessorisk krav, etc.), der giver mulighed for, at de parter, som har anlagt søgsmålet om økonomisk ansvar (i den foreliggende procedure om tilbagebetaling af betroede	Strafferetskontoret	O-sag	GA	13.11.25
----------	--	---------------------	-------	----	----------

	offentlige midler nr. B-180/21 er der tale om enheden SCC og anklagemyndigheden), kan rejse indsigelse mod bortfaldet af økonomisk ansvar i første instans, men blot kræver, at de skadelidte offentlige enheder (i denne sag om økonomisk ansvar er der tale om Generalitat de Catalunya (den regionale regering i Catalonien), som end ikke var med til at anlægge sagen om økonomisk ansvar og derfor blev anset for ikke at være part i sagen) ikke har rejst indsigelse? 4) Skal retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning, sammenholdt med artikel 325 TEUF og forordning nr. 2988/95 af 18. december 1995, fortolkes således, at amnestilovens artikel 1, stk. 1, litra a)-c), sammenholdt med samme artikels stk. 2-4, er uforenelige med disse principper og disse bestemmelser henset til den manglende klarhed og præcision i fastlæggelsen af amnestilovens objektive, subjektive og tidsmæssige anvendelsesområde, hvilket kan medføre, at denne afdeling ved Tribunal de cuentas (revisionsret) i den foreliggende procedure om tilbagebetaling af betroede offentlige midler fastslår, at det økonomiske ansvar som følge af handlinger, der skader Unionens finansielle interesser – som reelt ikke er omfattet af amnestilovens anvendelsesområde – er bortfaldet? 5) Skal chartrets artikel 20 og 21 fortolkes således, at amnestilovens artikel 1, stk. 1, litra a)-c), sammenholdt med samme artikels stk. 2-4, og præambelen til amnestiloven, er uforenelige med disse bestemmelser henset til det forhold, at den førnævnte mangel på klarhed og præcision i fastlæggelsen af amnestilovens anvendelsesområde, som kan medføre et uretmæssigt bortfald af økonomisk ansvar, også kan medføre situationer med forskelsbehandling eller ulighed i forhold til personer, der er blevet domfældt som økonomisk ansvarlige i andre procedurer om tilbagebetaling af betroede offentlige midler vedrørende omstændigheder, der har fundet sted på det samme geografiske område (den selvstyrende region Catalonien) og inden for den periode, der udgør amnestilovens tidsmæssige anvendelsesområde? 6) Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og chartrets artikel 47 fortolkes således, at amnestilovens artikel 8, stk. 3, som fastsætter en ensidig og obligatorisk ophævelse af de foreløbige forholdsregler, uden at retten overlades nogen skønsmargen, i modsætning til hvad der er tilfældet i de øvrige procedurer om tilbagebetaling af betroede offentlige midler, hvor de generelle regler for foreløbige forholdsregler i Ley de Enjuiciamiento Civil (den civile retsplejelov) finder anvendelse i kraft af henvisningen i Ley 7/1988 de Funcionamiento del Tribunal de Cuentas (lov nr. 7/1988 om revisionsrettens funktion), er uforenelig med disse bestemmelser? 7). Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, chartrets artikel 47 og EMRK's artikel 6 fortolkes således, at amnestilovens artikel 13, stk. 3 (bortfald af økonomisk ansvar i første instans), eftersom denne bestemmelse ikke fastsætter en forudgående procedure				
--	--	--	--	--	--

	for høring af den offentlige aktør (selv om denne ex lege har søgsmålskompetence i sagen om økonomisk ansvar) eller giver mulighed for, at retten kan påkende tilfælde, hvor en sagsøgt nægter at have medvirket til de faktiske omstændigheder, der foreholdes vedkommende, under hensyn til at en offentlig aktør i den foreliggende procedure om tilbagebetaling af betroede offentlige midler nr. B-180/21 har været med til at anlægge søgsmålet som medsagsøger, og at visse af de sagsøgte har hævdet, at de ikke medvirkede til de faktiske omstændigheder, er uforenelig med disse bestemmelser? 8) Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og chartrets artikel 47, navnlig sammenholdt med artikel 267 TEUF og artikel 23, stk. 1, i statuten for Domstolen (protokol nr. 3 til EUF-traktaten), fortolkes således, at amnestilovens artikel 8, stk. 3, artikel 10 og artikel 13, stk. 3, sammenholdt med præamblen til amnestiloven (jf. afsnit V, stk. 10 og 11), som tillægger amnestiloven absolut virkning, hvorved den forelagte præjudicielle spørgsmål berøves dets effektive virkning og princippet om EU-retten forrang og princippet om EU-retten direkte virkning tilsidesættes, er uforenelig med den opsættende virkning af indgivelsen af en anmodning om præjudiciel afgørelse og den effektive virkning af Domstolens endelige afgørelse?				
C-544/24	Nekilnojamajo turto valdymas <u>Sagen vedrører:</u> 1.1. Skal artikel 325 TEUF, momsdirektivets artikel 273 og chartrets artikel 50 fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der gør det muligt at pålægge morarenter af skat, hvoraf en del har karakter af en sanktion for de samme skattemæssige overtrædelser, som er genstand for en strafferetlig forfølgning, uden at der er fastsat regler, som sikrer koordinering, der begrænser den yderligere ulempe, som for de berørte personer følger af en kumuleret retsforfølgning, til det strengt nødvendige, eller som gør det muligt at sikre, at stregheden af alle de pålagte sanktioner begrænses til det strengt nødvendige i relation til den pågældende lovovertrædelses grovhed? 1.2. Skal artikel 325 TEUF, momsdirektivets artikel 273 og chartrets artikel 49, stk. 3, fortolkes således, at de er til hinder for en procedure for anvendelse af morarenter af skatter, som, uafhængigt af lovovertrædernes karakter og alvor, fastsætter en fast sats for morarenter af skat uden mulighed for at nedsætte denne sanktionsdel, dvs. at der pålægges en morarentesats, som er lavere end den lovbestemte sats, eller at der gives afkald på sanktionsdelen af morarenterne, som skal betales?	Strafferetskontoret	O-sag	GA	13.11
C-563/24	PB Vi Goods <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er artikel 10, stk. 7, i forordning (EU) 2019/787 ugyldig på grund af tilside-sættelse af artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som den forbyder præsentation eller mærkning af ikkealkoholholdige drikkevarer som »ikkealkoholholdig gin«?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	13.11.25

	2. Subsidiært: Skal artikel 10, stk. 7, eller artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/787 fortolkes således, at det i henhold til disse bestemmelser ikke alene er forbudt at præsentere eller mærke en ikkealkoholholdig drikkevare som »ikkealkoholholdig gin«, med den begrundelse, at drikkevaren ikke har det minimumsalkoholindhold, der kræves for betegnelsen »gin«, og ikke er frem-stillet ved at aromatisere landbrugsethanol (men: vand) med enebær?				
C-666/24	Asociacion Catalana da Victorimas de Organizaciones Terroristas (ACVOT) <u>Sagen vedrører:</u> 1.Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA fortolkes således, at det er til hinder for en national lov såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som forhindrer retsforfølgning og eventuel strafferetlig sanktionering af personer, som deltager aktivt i en terrorgruppes aktiviteter, ved at fritage dem for straf-retligt ansvar? 2.Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA, nærmere bestemt artikel 13, fortolkes således, at det er til hinder for en national lov såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som forhindrer retsforfølgning og eventuel strafferetlig sanktionering af personer, som deltager aktivt i en terrorgruppes aktiviteter, ved at fritage dem for strafferetligt ansvar, idet strafbarheden ud over deltagelse i terrorgruppen gøres betinget af et yderligere ASOCIACIÓN CATALANA DE VÍCTIMAS DE ORGANIZACIONES TERRORISTAS (ACVOT) 3 krav om, at de faktisk og forsætligt har forvoldt alvorlige krænkelse af menneskeret-tighederne? 3.Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA fortolkes således, at det er til hinder for en national lov såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, der	Forsvarsministe- riet	O-sag	GA	13.11.25

	for så vidt angår de terrorhandlinger og de lovovertrædelser med forbindelse til en terrorgruppe, som er omhandlet i det nævnte direktiv, sonderer efter, om der faktisk og forsætligt er begået alvorlige krænkelser af menneskerettighederne eller ej, således at denne sondering gør det muligt, at visse af disse terrorhandlinger eller strafbare handlinger med forbindelse til terrorgrupper fritages fra strafferetligt ansvar? 4. Er det EU-retlige retssikkerhedsprincip, som er fastlagt i Domstolens praksis, til hinder for en national lovgivning såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som gør fritagelsen fra strafferetligt ansvar ved amnesti betinget af, at den person, som er anklaget for handlinger, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA, ikke forsætligt har forvoldt alvorlige krænkelser af menneskerettighederne, navnlig dem, der er omhandlet i artikel 2 og 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og i den humanitære folkeret, uden at præcisere, hvilke handlinger der udgør sådanne overtrædelser, eller den alvorstærskel, der skal overskrides, for at amnestien ikke finder anvendelse? Subsidiært: Er det EU-retlige princip om berettiget forventning og det EU-retlige retssikkerhedsprincip uforenelige med en ordning såsom den, der følger af artikel 1 i organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som både i objektiv og subjektiv henseende fastsætter upræcise rammer for afgørelsen af, om der kræves eller ikke kræves et strafferetligt ansvar? 5. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA fortolkes således, at det er til hinder for en national lov såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som forhindrer retsforfølgning og eventuel strafferetlig sanktionering af personer, der fremstiller, besidder, erhverver, transporterer, leverer eller bruger sprængstoffer i terrorøjemed ved at fritage dem for strafferetligt ansvar? 6. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse				
--	--	--	--	--	--

	2005/671/RIA fortolkes således, at SAMMENDRAG AF ANMODNING OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE – SAG C-666/24 4 det er til hinder for en national lov såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som forhindrer retsforfølgning og eventuel strafferetlig sanktionering – ved fritagelse for strafferetligt ansvar – af personer, der i terrorøjemed påbegynder udførelsen af voldelige handlinger ved fastlæggelse af mål, som påtænkes ødelagt i stort omfang, fordi de er repræsentative for modstrid med terrorgruppens ideologi, gennemførelse af overvågning eller fotografisk dokumentation af offentlige steder, der påtænkes ødelagt – navnlig kontorer for anklagemyndigheden, sikkerhedsstyrker og -korps samt regionale institutioner eller politikøretøjer – med det formål at sikre en planmæssig udførelse af den voldelige plan, som terrorgruppen har lagt med henblik på en succesfuld gennemførelse af denne ødelæggelse? 7. Skal princippet om EU-rettens forrang, som er fastlagt i Domstolens praksis, og princippet om loyalt samarbejde som fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at disse principper er til hinder for en national lovgivning såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, der fritager en person, som er anklaget for handlinger, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA, fra strafferetligt ansvar ved amnesti? 8. Skal artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som fritager en person, der er anklaget for handlinger, som er strafbare i Spanien og er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA, fra strafferetligt ansvar ved amnesti på grund af det ideologiske formål, der forfølges med disse strafbare handlinger? 9. Skal artikel 4, stk. 2, TEU samt artikel 20, stk. 2, TEUF og artikel 21, stk. 1, TEUF fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning såsom organisk lov nr. 1/2024 om amnesti med henblik på institutionel, politisk og social normalisering i Catalonien af 10. juni 2024, som fritager personer, der er anklaget for terrorisme, idet handlingerne er begået med det formål at løsrive en del af det nationale område fra denne medlemsstat, fra strafferetligt ansvar ved amnesti?				
--	---	--	--	--	--

T-623/22	SD mod EMA <u>Påstande</u> —EMA's afgørelse af 21. juli 2022 (EMA/254928/2022), hvorved sagsøgerens klage af 4. maj 2022 over EMA's afgørelse af 8. april 2022 (EMA/191392/2022) blev afslået, annulleres. —Såfremt sagsøgeren gives medhold, tilpligtes EMA at betale de sagsomkostninger, som sagsøgeren har afholdt eller vil være nødsaget til at afholde, og såfremt sagsøgeren ikke gives medhold, tilpligtes EMA af rimelighedshensyn i henhold til artikel 135, stk. 1, i Rettens procesreglement at bære sine egne omkostninger.	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	19.11.25
T-366/23	YH mod ECB <u>Sagen vedrører:</u> — ECB's afgørelse af 5. maj 2023 (ECB-SSM-2023-DE-12 QLF 2022-0054, QLF-2023-0020, QLF-2023-0021), som modsætter sig sagsøgerens erhvervelse af kvalificerede andele i M.M. Warburg & Co (AG & Co.) Kommanditgesellschaft auf Aktien, M.M. Warburg & CO Hypothekenbank Aktiengesellschaft og Marcard, Stein & Co AG, annulleres. — ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Finanstilsynet	O-sag	Dom	19.11.25
T-565/23	Aurelia Stiftung mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse Ares (2023) 4611321 af 3. juli 2023 annulleres. — Den sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Ligestillingsministeriet Fødevarer, Landbrug og Fiskeriministeriet	O-sag	Dom	19.11.25
C-57/23	Policejní prezidium <u>Spørgsmål:</u> 1) Hvorledes skal der sondres mellem forskellige registreredes oplysninger, der kræves i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c), eller artikel 6, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 2016/680? Er det i overensstemmelse med kravet om begrænsning af behandlingen af personoplysninger, samt med forpligtelsen til at skelne mellem forskellige kategorier af registrerede, at national lovgivning tillader udtræk af genetiske data fra alle personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have begået en forsætlig strafbar handling? 2) Er det foreneligt med artikel 4, stk. 1, litra e), i direktiv 2016/680, at behovet for fortsat at opbevare en DNA-profil med henvisning til det generelle formål om at forebygge eller afsløre kriminalitet vurderes af politimyndighederne på grundlag af deres interne regler, hvilket i praksis ofte betyder opbevaring af følsomme personoplysninger på ubestemt tid, uden at der angives nogen maksimal opbevaringsperiode for sådanne personoplysninger? Hvis dette ikke er i overensstemmelse med denne bestemmelse, hvilke kriterier	Udenrigsministeriet Politikontoret Forsvarsministeriet	O-sag	Dom	20.11.25

	skal da anvendes til at vurdere proportionaliteten med hensyn til varigheden af opbevaringen af personoplysninger, der er indsamlet og opbevaret til et sådant formål? 3) Hvad er minimumsrækkevidden af de materielle eller proceduremæssige betingelser for indsamling, opbevaring og sletning af særligt følsomme personoplysninger i henhold til artikel 10 i direktiv 2016/680, som skal være hjemlet i »bestemmelser« i en medlemsstats nationale ret? Kan retspraksis også betragtes som »medlemsstats nationale ret« som omhandlet i artikel 8, stk. 1, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 2016/680?				
C-743/23	GKV-Spitzenverband 1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med artikel 14, stk. 8, i forordning nr. 987/2009, fortolkes således, at der ved undersøgelsen af, om en væsentlig del af virksomheden udøves i en medlemsstat, skal tages hensyn til hele arbejdstage-rens virksomhed, herunder dennes virksomhed i tredjelande? 2. Eller skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med artikel 14, stk. 8, i forordning nr. 987/2009, fortolkes således, at der ved undersøgelsen af, om en væsentlig del af virksomheden udøves i en medlemsstat, kun skal tages hensyn til den virksomhed, som arbejdstageren udøver i medlemsstater?	Beskæftigelsesministeriets	O-sag	Dom	20.11.25
C-401/24	Stockholms Hamn <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal begunstigelseskriteriet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den årlige kompensation, som en statslig myndighed i henhold til en aftale betaler af statsmidler til et kommunalt aktieselskab, med henblik på at kompensere for selskabets forpligtelse til afgiftsfrit at levere en bestemt tjenesteydelse, nemlig slusedrift, som indtil indgåelsen af denne aftale var pålagt en afgift, a) i sin helhed skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren? b) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren, for så vidt som denne kompensation overstiger modtagerens tidligere årlige indtægter fra afgifter for tjenesteydelsen, idet der tages hensyn til ændringer i f.eks. forbrugerprisindekset og trafikmængden i slusedriften? c) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren, for så vidt som denne kompensation overstiger modtagerens årlige omkostninger ved at levere tjenesteydelsen? d) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren på grundlag af en anden beregningsmodel?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	20.11.25

	e) ikke på nogen måde skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige støttemodtageren? 2. Skal en aftale om en statslig myndigheds årlige udbetaling af statsmidler til et kommunalt aktieselskab som kompensation for selskabets forpligtelse til afgiftsfrit at levere en ikke-landbrugsmæssig tjenesteydelse, dvs. slusedrift, som blev indgået før Sveriges tiltrædelse af Unionen, og som ikke er blevet anmeldt til Kommissionen, anses for eksisterende støtte, der i henhold til artikel 1, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal betragtes som lovlig, for så vidt som Kommissionen ikke har konstateret, at støtten er uforenelig med det indre marked? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal en sådan årlig kompensation da alligevel anses for ny støtte, når aftalen efter Sveriges tiltrædelse af Unionen i henhold til de oprindelige vilkår flere gange er blevet forlænget med fem år ad gangen på grund af manglende opsigelse, og den årlige kompensation for hver ny femårsperiode er blevet ændret på grundlag af både forbrugerprisindekset og omfanget af den afgiftsfri tjenesteydelse, der blev leveret i den foregående af-taleperiode, i dette tilfælde trafikmængden i slusedriften?				
C-522/24	Ministero della difesa <u>Sagen vedrører:</u> 1. Henset til, at forvaltningen ikke har fundet det nødvendigt at pålægge det militære personale vaccinationspligten i medfør af artikel 206a i lovdekret nr. 66/2010 for den specifikke ansættelse og således ikke påtog sig ansvaret for virkningerne af vaccinen, er direktiv 2000/78/EF da til hinder for gennemførelsesbestemmelser såsom lovdekret nr. 172/2021, hvad angår den del, hvor det har ændret lovdekret nr. 44/2021 ved at tilføje [artikel] 4b, stk. 2, [litra] b), som pålægger en militært ansat en obligatorisk vaccination, som strider mod dennes personlige anskuelser, eftersom den pågældende er forpligtet til frivilligt og på egen risiko at gennemgå denne medicinske behandling, som stadig er på forsøgsstadiet, som et supplerende krav for at kunne udføre arbejde i samme arbejdsmiljø, hvor der findes civilt personale, som ikke er omfattet af denne vaccinationspligt til trods for, at det civile personale udfører opgaver, som i forhold til risikoen for at smitte andre og for at blive smittet svarer til dem, som udføres af det militære personale? 2. Henset til, at den italienske lovgivning om adgang til arbejdssteder, herunder i situationer med mange mennesker såsom offentlig transport, fodboldstadioner og restauranter, for arbejdstagere, som ikke er nævnt i lovdekret nr. 172/2021, bestemmer, at en vaccinationsattest sidestilles med et negativt podesvar inden for de sidste 48 timer, er artikel 2, [stk. 2, litra] b), i direktiv 2000/78/EF da til hinder for et lovgivningsindgreb som lovdekret nr. 172/2021, hvad angår den del, hvor	Beskæftigelsesministeriets Forsvarsministeriet	O-sag	Dom	20.11.25

	det har ændret lovdekret nr. 44/2021 ved at tilføje [artikel] 4b, stk. 1, [litra] b), som pålægger en militært ansat en obligatorisk vaccination, som strider mod dennes personlige anskuelser, som et ufravigeligt krav for at kunne udføre arbejde i det samme arbejdsmiljø, hvor der findes militært ansatte, der i overensstemmelse med deres personlige anskuelser har fundet det hensigtsmæssigt at lade sig vaccinere, selv uden at være forpligtet hertil, og dette til trods for, at den pågældende ikke-vaccinerede militært ansatte er villig, og under alle omstændigheder allerede er forpligtet, til med kortere mellemrum end 48 timer at fremlægge et negativt podesvar for covid-19? 3. Udgør et lovgivningsindgreb som lovdekret nr. 172/2021, der har suppleret lovdekret nr. 44/2021 og i kraft af artikel 4b, stk. 3, indebærer, at en arbejdstager, som er udelukket fra arbejdet, fordi denne ikke har overholdt vaccinati-onspligten, ikke på nogen lovlig vis kan forsørge sin familie og give sine mindreårige børn den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for deres trivsel, en tilsidesættelse af artikel 1 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som omhandlet i dets artikel 24?				
--	--	--	--	--	--